ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

7. června 2007 *

Ve věci C-156/04,

jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 226 ES, podaná dne 26. března 2004,

Komise Evropských společenství, zastoupená M. Patakia a D. Triantafyllouem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Řecké republice, zastoupené P. Mylonopoulosem a I. Pouli, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

* Jednací jazyk: řečtina.

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, E. Juhász (zpravodaj), J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič a E. Levits, soudci,

generální advokát: L. A. Geelhoed,
vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. června 2006,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 14. září 2006,

vydává tento

Rozsudek

1 Svou žalobou se Komise Evropských společenství domáhá, aby Soudní dvůr určil, že Řecká republika:

— tím, že na dočasné používání na svém území vozidel registrovaných v jiných členských státech používá celní režim dočasného dovozu pro vozidla pocházející

ze třetích zemí namísto ustanovení směrnice Rady 83/182/EHS ze dne 28. března 1983 o osvobození od daní, které platí v rámci Společenství pro dočasný dovoz některých dopravních prostředků (Úř. věst. L 105, s. 59; Zvl. vyd. 09/01, s. 112, dále jen „směrnice");

— tím, že na porušení povinnosti přihlásit vozidla, která se na jejím území nacházejí v režimu dočasného dovozu, používá režim sankcí, které jsou v souvislosti se systematickou praxí správních orgánů určovat obvyklé bydliště osoby dovážející vozidlo v Řecku zjevně nepřiměřené;

— tím, že v případě, že je stejné osobě odcizeno druhé dočasně dovezené vozidlo, systematicky vybírá daně stanovené pro trvalý dovoz vozidel,

nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 90 ES a ze směrnice, zejména z jejího článku 1.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

2 Podle prvního a druhého bodu odůvodnění má směrnice za cíl odstranit překážky volného pohybu osob a vytvoření vnitřního trhu, které vyplývají z daňových režimů členských států v oblasti dočasného dovozu některých dopravních prostředků.

3 V třetím bodu odůvodnění směrnice je uvedeno, že „[...] musí být možné v určitých případech jednoznačně zjistit, zda má určitá osoba bydliště v daném členském státě".

4 Článek 1 odst. 1 směrnice stanoví, že členské státy osvobodí za podmínek, které směrnice stanoví, motorová silniční vozidla dočasně dovezená z jiného členského státu zejména od daní z obratu, spotřebních daní a od jakýchkoli jiných nepřímých daní. Článek 1 odst. 3 uvádí, že toto osvobození od daní se nevztahuje na užitková vozidla.

5 Co se týče osobních vozidel, osvobození se podle článku 3 směrnice uplatní na jejich dočasný dovoz pro soukromé použití na dobu nepřetržitou či přerušovanou, která v kterýchkoli dvanácti po sobě jdoucích měsících nepřekročí šest měsíců. Pokud jde o tatáž vozidla, osvobození se podle článku 4 směrnice uplatní na jejich dočasný dovoz pro obchodní použití na dobu nepřetržitou či přerušovanou šesti nebo sedmi měsíců z kterýchkoli dvanácti po sobě jdoucích měsíců.

6 Jak článek 3, tak článek 4 směrnice podmiňují možnost využít osvobození tím, že osoba dovážející vozidlo „má obvyklé bydliště v jiném členském státě než v členském státě dočasného dovozu", s výhradou dodržení určitých doplňujících podmínek pro osobu dovážející vozidlo pro obchodní použití.

7 Co se týče pojmu „obvyklé bydliště", článek 7 směrnice, nazvaný „Obecná pravidla pro určování bydliště", upřesňuje:

„1. Pro účely této směrnice se ‚obvyklým bydlištěm' rozumí místo, kde určitá osoba žije obvykle, tj. alespoň 185 dnů v každém kalendářním roce, kvůli svým osobním

a pracovním vazbám, popřípadě u osoby, která nemá žádné pracovní vazby, kvůli osobním vazbám, z nichž vyplývá úzké spojení mezi dotyčnou osobou a místem, kde žije.

Za obvyklé bydliště osoby, kterou pracovní vazby poutají k jinému místu než vazby osobní a která proto žije střídavě na různých místech nacházejících se ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo, k němuž má osobní vazby, pokud se tam tato osoba pravidelně vrací. Poslední podmínka nemusí být splněna, žije-li dotyčná osoba v některém členském státě proto, aby vykonala úkol, který má určitou dobu trvání. Docházka na vysokou školu nebo do školy nemá za následek změnu obvyklého bydliště.

2. Jednotlivci prokáží místo svého obvyklého bydliště jakýmikoli vhodnými prostředky, například průkazem totožnosti nebo jiným platným dokladem.

3. Mají-li příslušné orgány členského státu dovozu pochybnosti o platnosti prohlášení o obvyklém bydlišti učiněného podle odstavce 2 nebo pro účely některých zvláštních kontrol, mohou požadovat další údaje nebo důkazy."

8 Článek 9 odst. 1 směrnice stanoví, že členské státy zejména mohou na žádost dovozce povolit dočasný dovoz na období delší, než jsou období uvedená v článcích 3 a 4 této směrnice.

9 Článek 9 odst. 2 směrnice stanoví:

„Členské státy nesmějí za žádných okolností při provádění této směrnice uplatňovat ve Společenství osvobození od daní, která jsou méně výhodná než ta, která by poskytly v případě dopravních prostředků vyrobených ve třetí zemi [pocházejících ze třetí země]."

10 Konečně čl. 10 odst. 2 směrnice stanoví:

„Vzniknou-li při praktickém použití této směrnice obtíže, učiní příslušné orgány dotyčných členských států na základě vzájemné dohody potřebná rozhodnutí, přičemž dbají zejména na úmluvy a směrnice Společenství o vzájemné pomoci."

Vnitrostátní právní úprava

11 Vyhláška ministra financí D 247/13 ze dne 1. března 1988, ve znění zákona 2187/94 (dále jen „vyhláška ze dne 1. března 1988"), kterou byla směrnice provedena do vnitrostátního práva, ve svém článku 1 povoluje dočasný dovoz, s osvobozením od příslušného cla a jiných daní, dopravních prostředků pro soukromé použití, s výjimkou užitkových vozidel.

12 Článek 3 vyhlášky ze dne 1. března 1988 definuje pojem „obvyklé bydliště" osoby dovážející vozidlo ve znění v podstatě shodném se zněním čl. 7 odst. 1 směrnice.

13 Článek 4 uvedené vyhlášky, týkající se dočasného dovozu, pro soukromé použití, dopravního prostředku jiného než užitkového vozidla stanoví dobu, přerušovanou, či nikoli, po kterou se tento dopravní prostředek může nacházet na území Řecka, na šest měsíců v kterýchkoli dvanácti po sobě jdoucích měsících. Článek stanoví, že tato doba může být prodloužena o dodatečných devět měsíců, s výjimkou případu, kdy osoba dovážející vozidlo vykonává profesní činnost v Řecku, v kterémžto případě je prodloužení omezeno na nejvýše tři měsíce.

14 Článek 5 vyhlášky ze dne 1. března 1988 stanoví, pokud jde o dočasný dovoz osobního vozidla pro obchodní použití, dobu, přerušovanou, či nikoli, po kterou se tento dopravní prostředek může nacházet na území Řecka, v zásadě na šest měsíců. Možnost využití osvobození se nevztahuje na vozidla používaná pro dopravu osob nebo pro průmyslovou či obchodní přepravu zboží, za úplatu, či bezúplatně.

15 Jak článek 4, tak článek 5 uvedené vyhlášky podmiňují možnost využít osvobození tím, že dotyčný má obvyklé bydliště mimo Řecko.

16 Článek 15 třetí a čtvrtý pododstavec vyhlášky ze dne 1. března 1998 přebírá, ve stejném znění nebo ve stejném obsahu, ustanovení čl. 7 odst. 2 a 3 směrnice, týkající se prokázání místa obvyklého bydliště.

17 Článek 133 odst. 2 zákona 1165/1918 o celním zákoníku (FEK A' 73), ve znění použitelném v době postupu před zahájením soudního řízení vedeném v projednávané věci, stanoví:

„Vozidla Společenství mohou dočasně zůstat na území Řecka, aniž by bylo požadováno zaplacení registrační daně a daně z přidané hodnoty (DPH). Pro

přiznání tohoto dočasného osvobození [...] se obdobně použijí podmínky upravené ustanoveními celního režimu dočasného dovozu dočasně dovezených vozidel pocházejících ze třetích zemí, za podmínky, že jsou tato vozidla znovu vyvezena."

18 Článek 18 zákona 2682/1999, ve znění použitelném v době postupu před zahájením soudního řízení vedeném v projednávané věci, pod názvem „Porušení a sankce", stanoví:

„A. Vozidla Společenství

1. Jestliže osoby, které mají bydliště v Řecku, vlastní nebo používají vozidla Společenství, aniž by byly dodrženy formality stanovené v článcích 10 a 11 tohoto zákona, představuje tato skutečnost trestný čin pašování a použijí se ustanovení celního zákoníku týkající se pašování (zákon 1165/1918, [...]). V takových případech není zahájeno trestní stíhání, pokud dotyčné osoby uhradí uloženou zvýšenou daň, stanovenou v minimální částce, uvedenou v dotčených ustanoveních a pokud se vzdají opravných prostředků stanovených proti aktu ukládajícímu uvedenou daň. V případech uvedených v tomto odstavci se pokuty stanovené v odstavci A4 tohoto článku neuloží.

[...]

4. Níže popsaná porušení se označují za celní přestupky a jsou za ně ukládány, v závislosti na konkrétním případu, následující pokuty:

[...]

d) Za [...] opožděné [...] vyvezení vozidla pokuta za den prodlení stanovená následovně: osobní vozidla a vozidla typu Jeep: – do 1600 cc, 29 eur; – od 1601 cc, 59 eur. Nákladní vozidla všech obsahů válců, 29 eur. Motocykly všech obsahů válců, 14 eur.

[...]

f) Je-li vozidlo používané na území Řecka [...] řízeno neoprávněnou osobou, pokuta ve výši 733 eur, pokud se oprávněná osoba v době spáchání přestupku nacházela na území Řecka. Používání výše uvedeného vozidla neoprávněnou osobou má za následek zrušení režimu uvedeného v čl. 14 odst. 2 tohoto zákona, pokud se oprávněná osoba v době spáchání přestupku nenachází na území Řecka a ustanovení odstavce A.1 tohoto článku se použijí na neoprávněnou osobu."

19 Článek 18 C zákona 2682/1999, nazvaný „Vozidla Společenství a vozidla ze třetích zemí", upřesňuje:

„1. Vedle uložení pokut uvedených v předchozích odstavcích A4, [...], jsou vozidla rovněž dočasně zajištěna a odstavena na základě úkonu celního orgánu konstatujícího přestupek a jsou vydána po zaplacení dlužných pokut a případných dalších stanovených poplatků. [...]

[...]"

20 Podle čl. 10 odst. 5 zákona 2682/1999:

„Vozidla Společenství mohou být opětně dopravena do jiných členských států Evropské unie nebo vyvezena do třetích zemí před určením dlužné registrační daně."

21 Konečně článek 12 odst. 1 písm. d) vyhlášky ze dne 1. března 1988, nazvaný „Odcizení vozidel", stanoví:

„1. Oprávněná osoba, která prohlásí, že vozidlo, které obdržela v celním režimu dočasného dovozu, jí bylo odcizeno, [...], není povinna zaplatit clo nebo jiné daně týkající se odcizeného vozidla [...], za podmínky, že oprávněná osoba se později nepodílí na protiprávním používání vozidla v Řecku a pokud jsou kumulativně splněny následující podmínky:

[...]

d) oprávněná osoba v minulosti neprohlásila, že jí bylo odcizeno jiné osobní vozidlo, které obdržela v celním režim dočasného dovozu."

Postup před zahájením soudního řízení

22 V důsledku řady stížností, které obdržela a podle nichž pravidla používaná na dočasný dovoz některých dopravních prostředků v Řecku údajně představují vážné

překážky volného pohybu občanů Společenství v tomto členském státě, zaslala Komise řeckým orgánům výzvu dopisem ze dne 17. května 1999, ve kterém je upozornila na neslučitelnost příslušné vnitrostátní právní úpravy s ustanoveními směrnice a článku 90 ES.

23 Po přezkoumání vyjádření Řecké republiky, podaných v její odpovědi ze dne 1. září 1999 na uvedenou výzvu dopisem, zaslala Komise dne 29. listopadu 2000 tomuto členskému státu odůvodněné stanovisko obsahující devět vytýkaných skutečností, ve kterém došla k závěru, že dotyčná právní úprava je neslučitelná s výše uvedenými pravidly Společenství.

24 Majíc za to, že vysvětlení podaná Řeckou republikou v její odpovědi ze dne 21. února 2001 na uvedené odůvodněné stanovisko nejsou dostačující, podala Komise projednávanou žalobu, přičemž však uplatnila jen některé ze skutečností vytýkaných v odůvodněném stanovisku.

K žalobě

K první vytýkané skutečnosti

Argumentace účastníků řízení

25 Komise Řecké republice vytýká, že na dočasné používání na svém území vozidel registrovaných v jiných členských státech používá celní režim dočasného dovozu pro

vozidla pocházející ze třetích zemí namísto ustanovení směrnice, která je založena na potřebě větší integrace členských států.

26 V témže kontextu Komise řeckým orgánům vytýká, že mají za to, že od 1. ledna 1993, data zrušení zásady zdaňování při dovozu ve vztazích mezi členskými státy, se směrnice, která poskytuje osvobození od daní v oblasti „dovozu", stala neúčinnou a bezpředmětnou.

27 Řecká vláda namítá, že skutečnosti vytýkané Komisí jsou nesprávné, jelikož směrnice byla již dávno správně provedena do vnitrostátního práva a je nadále uplatňována. Komise údajně neodkazuje na konkrétní nesplnění povinností vyplývajících ze směrnice a diskuse, kterou zahájila Komise, je teoretické povahy, vzhledem k tomu, že záměrem řeckých orgánů bylo podnítit Komisi, aby se chopila legislativní iniciativy k přizpůsobení směrnice právní situaci existující od 1. ledna 1993, data, od kterého pojem „dovozu" mezi členskými státy již neexistuje.

28 Řecká vláda tvrdí, že v každém případě směrnici používá ve vztazích uvnitř Společenství.

Závěry Soudního dvora

29 Touto vytýkanou skutečností Komise tvrdí, že Řecká republika směrnici neuplatňuje jako takovou.

30 Řecká vláda v tomto ohledu upřesňuje, že spor s Komisí má svůj počátek ve vyjádřeních řeckých orgánů, v průběhu pravidelných kontaktů s Komisí, ohledně potřeby přizpůsobit směrnici, obsahující pojem „dovoz", situaci vzniklé od 1. ledna 1993, data, od kterého byl tento pojem zrušen ve vztazích mezi členskými státy. Podle řecké vlády se tento spor nedotýká používání směrnice Řeckou republikou.

31 Je třeba uvést, že ve svém rozsudku ze dne 12. července 2001, Louloudakis (C-262/99, Recueil, s. I-5547, zejména body 20 až 25), odkázal Soudní dvůr na řeckou právní úpravu, která povoluje dočasný dovoz, s osvobozením od příslušného cla a jiných daní, dopravních prostředků pro soukromé použití, s výjimkou užitkových vozidel. Tato právní úprava je uvedena v bodech 11 až 16 tohoto rozsudku. Z této právní úpravy zejména vyplývá, že pojem „obvyklého bydliště" definuje ve znění v podstatě shodném se zněním čl. 7 odst. 1 směrnice, že osvobození je poskytnuto, jak je upraveno ve směrnici, na šest měsíců v kterýchkoli dvanácti po sobě jdoucích měsících a že tato právní úprava přebírá, ve stejném znění nebo ve stejném obsahu, ustanovení čl. 7 odst. 2 a 3 směrnice, týkající se prokázání místa obvyklého bydliště.

32 Rovněž je namístě podotknout, že výše uvedený rozsudek Louloudakis byl vydán na základě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané řeckým soudem, který se Soudního dvora tázal na výklad směrnice, aby mohl rozhodnout ve sporu, který mu byl předložen, což prokazuje skutečnost, že směrnice je používána.

33 Mimoto sama Komise v bodě 21 třetím pododstavci své žaloby konstatuje, že řecké právní předpisy přebírají kritéria uvedená v dotyčném ustanovení směrnice, co se týče určení obvyklého bydliště.

34 Konečně je namístě uvést, že členské státy mohou na dočasné používání vozidel pocházejících ze třetích zemí použít týž režim jako režim stanovený směrnicí pro vozidla pocházející z jiného členského státu. Jediná výhrada v tomto ohledu je vyjádřena v čl. 9 odst. 2 směrnice, podle kterého členské státy nesmějí uplatňovat ve Společenství osvobození od daní, která jsou méně výhodná než ta, která by poskytly v případě dopravních prostředků pocházejících ze třetí země.

35 Komise sice vyjádřila dílčí kritiku týkající se některých oblastí použití směrnice, nepředložila však důkazy, které by prokazovaly, že Řecká republika směrnici neuplatňuje jako takovou.

36 Teoretické úvahy a případné názorové střety ohledně potřeby přizpůsobení směrnice právní situaci existující od 1. ledna 1993, ke kterým dochází v rámci pravidelných kontaktů mezi vnitrostátními správními orgány a Komisí, nemohou představovat základ pro určení nesplnění povinnosti státem.

37 První vytýkaná skutečnost tudíž není opodstatněná.

Ke druhé vytýkané skutečnosti

38 Touto vytýkanou skutečností Komise zpochybňuje režim sankcí používaný řeckými orgány.

39 Tato vytýkaná skutečnost sestává ze dvou částí. Komise jednak Řecké republice vytýká existenci správní praxe, podle níž, v případě, kdy skutečnosti sloužící jako základ pro určení obvyklého bydliště svědčí jak Řecku, tak jinému členskému státu, řecké orgány systematicky stanovují obvyklé bydliště dotyčných osob v Řecku, čímž jim v tomto ohledu ukládají zesílené důkazní břemeno. Zároveň Komise kritizuje skutečnost, že důsledkem tohoto stanovení obvyklého bydliště v Řecku jsou nepřiměřené sankce.

Ke správní praxi

Argumentace účastníků řízení

40 Komise uplatňuje, že i když řecká právní úprava přebírá pro stanovení země obvyklého bydliště kritéria použitá směrnicí, řecké správní orgány nicméně obvyklé bydliště osob, které mají osobní a pracovní vazby jak v Řecku, tak i v jiných členských státech, systematicky stanovují v Řecku tím, že takřka automaticky upřednostňují vazby osobní, a tím, že v praxi zavedly právní domněnku bydliště na území Řecka, pokud dotyčné osoby jsou řeckými státními příslušníky.

41 Komise v tomto ohledu tvrdí, že tyto správní orgány převracejí důkazní břemeno ohledně místa obvyklého bydliště nebo dotyčným osobám ukládají předložení silnějších důkazů, což je neslučitelné s pravidly určování bydliště stanovenými směrnicí. Komise odkazuje na některé individuální případy, které samy o sobě podle jejího názoru stačí k prokázání nesplnění povinnosti vyplývající ze směrnice. Mimoto je tato ustálená správní praxe údajně potvrzena postojem soudních orgánů.

42 Řecká vláda uvádí, že je v praxi obvyklé, že se, pokud jde o určení obvyklého bydliště řeckých státních příslušníků, kteří mají pracovní a osobní vazby jak v Řecku, tak i v jiném členském státě, objevují potíže. Individuální případy, na které odkazuje Komise, do této situace spadají.

43 V takových případech správní orgány údajně používají kritéria stanovená v čl. 7 odst. 1 směrnice, který v tomto ohledu upřednostňuje osobní vazby. V případě pochybností uvedené orgány podle řecké vlády odůvodněně použijí čl. 7 odst. 3 směrnice, který jim dává možnost na dotyčných osobách požadovat další údaje nebo důkazy. Řecká vláda konečně zdůrazňuje, že v současné době většina vozidel používaných v Řecku v režimu dočasného dovozu patří řeckým státním příslušníkům, kteří své obvyklé bydliště v zahraničí používají jako právní základ osvobození od daní.

Závěry Soudního dvora

44 Soudní dvůr poukázal na to, že kritéria vymezení pojmu „obvyklé bydliště" obsažená v čl. 7 odst. 1 směrnice se týkají pracovní a osobní vazby osoby na určité místo, jakož i délky trvání této vazby a definoval tento pojem jako místo, kde dotyčná osoba soustředila trvale své zájmy (výše uvedený rozsudek Louloudakis, bod 51 a uvedená judikatura).

45 Za účelem určení místa obvyklého bydliště je tedy třeba zároveň vzít v úvahu vazby pracovní a osobní dotyčné osoby v daném místě, jakož i jejich trvání, a pokud tyto vazby nejsou soustředěny v jediném členském státě, čl. 7 odst. 1 druhý pododstavec směrnice dává přednost vazbám osobním před vazbami pracovními. V rámci posouzení vazeb osobních a pracovních dotyčné osoby musí být zohledněny všechny

relevantní skutečnosti, jako zejména fyzická přítomnost této osoby, jakož i členů její rodiny, místo k bydlení, které má k dispozici, místo výkonu pracovní činnosti a umístění jejích majetkových zájmů (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Louloudakis, body 52, 53 a 55).

46 Posouzení a zvážení všech těchto relevantních skutečností, kterými se vyznačuje každý konkrétní případ, ve světle kritérií vytyčených judikaturou Soudního dvora v první řadě přísluší příslušným správním orgánům členských států, a do pravomoci Soudního dvora spadá určit nesplnění povinnosti dotčeným členským státem z důvodu nesprávné nebo zneužívající ustálené správní praxe.

47 V projednávaném případě se Komise na základě některých individuálních případů snaží prokázat existenci nesprávné a zneužívající ustálené praxe řeckých správních orgánů, která by měla vést k určení obecného nesplnění povinnosti členským státem, žalovaným ve věci. Komise totiž ve své žalobě uvádí „několik stížností", avšak konkrétně odkazuje, nicméně způsobem lakonickým a neuvádějícím podrobnosti, pouze na dva individuální případy a ve své replice, rovněž málo podrobným způsobem, na šest dalších případů.

48 Bez ohledu na otázku, zda první předložení šesti individuálních případů v replice jakožto navrhovaných dalších důkazů je přípustné vzhledem k požadavkům čl. 42 odst. 1 jednacího řádu, ze spisu každopádně vyplývá, že v osmi případech, na které odkazuje Komise, čtyři z uvedených osob byli řečtí státní příslušníci, kteří měli zjevné osobní a pracovní vazby v Řecku (z nichž jeden neměl jakoukoli vazbu mimo tento členský stát), dvě osoby měly dvojí občanství a osobní a pracovní vazby

v Řecku a další osoba byla státním příslušníkem jiného členského státu, avšak měla pevné osobní a pracovní vazby v Řecku. Skutečnosti obsažené ve spise neumožňují jasně určit situaci v osmém případě.

49 Ve všech výše uvedených individuálních situacích, kromě poslední, se vysvětlení poskytnutá řeckými orgány jeví opodstatněná. V každém případě se zdá, že tyto orgány nepřekročily meze prostoru pro uvážení, kterým disponují pro určení místa obvyklého bydliště dotyčných osob.

50 Co se týče možnosti určení nesplnění povinnosti na základě správní praxe prováděné v členském státě, Soudní dvůr již určil použitelná kritéria. V takovém případě totiž může být nesplnění povinnosti stanoveno pouze na základě dostatečně doloženého a podrobného prokázání vytýkané praxe, dále je třeba, aby tato správní praxe vykazovala určitý stupeň stálosti a obecnosti, a k tomu, aby mohla dojít k závěru, že existuje obecná a stálá praxe, se Komise nemůže opírat o žádnou domněnku (rozsudek ze dne 27. dubna 2006, Komise v. Německo, C-441/02, Sb. rozh. s. I-3449, body 49, 50 a 99, jakož i uvedená judikatura).

51 Na základě důkazů předložených Komisí nemůže být konstatováno, že podmínky uvedené v předchozím bodě jsou v projednávaném případě splněny. V každém případě, s ohledem na vysoký počet občanů Společenství, jakož i řeckých státních příslušníků majících bydliště v jiných členských státech, kteří se ročně vydávají autem do Řecka, osm individuálních případů, na které odkazuje Komise, i kdyby byly považovány za prokázané, představuje jednoznačně nedostačující procento, se zřetelem k požadavkům stanoveným judikaturou Soudního dvora pro prokázání existence ustálené správní praxe zakládající nesplnění povinnosti.

52 Komise mimoto vytýká řeckým soudním orgánům potvrzení správní praxe, aniž by však v tomto ohledu podala jakýkoli průkazný důkaz. Pokud však Komise hodlá dosáhnout určení nesplnění povinnosti z důvodu soudní praxe, jsou tím spíše použitelná kritéria stanovená judikaturou Soudního dvora a uvedená v bodě 50 tohoto rozsudku, a to tím přísněji.

53 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že kritéria stanovená Soudním dvorem nejsou splněna.

54 Je třeba rovněž uvést, že Soudní dvůr vzal v úvahu meze prostoru pro uvážení, kterým disponují příslušné vnitrostátní orgány v této citlivé oblasti, která se dotýká vnitrostátních pravomocí v daňové oblasti, tím, že rozhodl, že povinnost spolupráce příslušející těmto orgánům podle čl. 10 odst. 2 směrnice neukládá povinnost se vzájemně dohodnout v každém individuálním případě, kde použití této směrnice vyvolává obtíže (výše uvedený rozsudek Louloudakis, bod 59 a uvedená judikatura).

55 Konečně Komise řeckým orgánům vytýká, že dotyčným osobám ukládají předložení silnějších důkazů pro určení místa obvyklého bydliště, a převracejí tak důkazní břemeno, zatímco toto břemeno obvykle přísluší vnitrostátním orgánům. V tomto ohledu stačí uvést, že v souladu s čl. 7 odst. 2 a 3 směrnice prokázání obvyklého bydliště v zásadě přísluší dotyčným jednotlivcům. Příslušné vnitrostátní orgány zase mají možnost provést zvláštní kontroly a v případě pochybností požadovat další údaje nebo důkazy.

56 První část druhé vytýkané skutečnosti tudíž nelze přijmout.

K nepřiměřenému charakteru sankcí

Argumentace účastníků řízení

57 Komise odkazuje zejména na sankce stanovené řeckou právní úpravou, pokud příslušné orgány konstatují, že vlastník vozidla používaného v Řecku, které má poznávací značku jiného členského státu, má obvyklé bydliště v Řecku. Vnitrostátní právní úprava platná v relevantním období takové jednání označuje za pašování, jehož důsledkem jsou trestní sankce, a sice trest odnětí svobody vlastníka vozidla a zajištění vozidla, jakož i správní sankce spočívající v pokutách. Mimoto dotyčná osoba musí zaplatit dlužnou registrační daň v případě trvalého dovozu vozidla, ledaže by souhlasila s opětným vyvezením tohoto vozidla mimo území Řecka.

58 Komise má za to, že tyto sankce, ve spojení s praxí řeckých správních orgánů, co se týče stanovení místa obvyklého bydliště a nezohlednění případné dobré víry dotyčné osoby, jsou nepřiměřené. Mimoto skutečnost, že je vyžadováno zaplacení registrační daně, zatímco již obdobná daň byla zaplacena v jiném členském státě, je podle Komise v rozporu s článkem 90 ES.

59 Podle Komise jsou rovněž nepřiměřené sankce stanovené v případě překročení šestiměsíčního období, během něhož může být vozidlo Společenství používáno v režimu dočasného dovozu.

60 Řecká vláda odpovídá, že jelikož směrnice nestanoví sankce za případné porušení režimu dočasného dovozu vozidel Společenství, přísluší členským státům, aby přijaly předpisy, které považují za nezbytné pro stíhání daňových podvodů. Stanovené sankce by nicméně měly být přiměřené a nezbytné pro dosažení sledovaného cíle.

61 V projednávaném případě se podle řecké vlády výtky Komise týkají sankcí ukládaných, pokud osoby, které mají své obvyklé bydliště v Řecku, v něm v režimu dočasného dovozu používají vozidla registrovaná v jiném členském státě. V takových případech, vzhledem k okolnosti, že registrační daně jsou v Řecku velmi vysoké, což některé osoby vede k tomu, aby se je pokusily obejít, a s ohledem na početné případy daňových podvodů zaznamenaných až do současnosti, stanovené sankce nejsou nepřiměřené ve vztahu ke sledovanému cíli, totiž odrazení od daňových podvodů a jejich stíhání.

62 Řecká vláda konečně tvrdí, že sankce ukládané v případě nezaplacení registračních daní postihují jak výrobky domácí, tak výrobky dovážené. Podle řecké vlády je tudíž věcně nemožné vycházet z porušení článku 90 ES.

Závěry Soudního dvora

63 Úvodem je třeba uvést, že druhá část druhé skutečnosti vytýkané Komisí se rovněž týká (strany 9 až 12 žaloby) sankcí stanovených zákonem 2960/2001 ze dne 22. listopadu 2001 o celním zákoníku (FEK A' 265), který přináší změny sankcí stanovených v článku 18 zákona 2682/1999. Zákon 2960/2001 byl však přijat po uplynutí dvouměsíční lhůty stanovené odůvodněným stanoviskem ze dne 22. listopadu 2000 a nebyl předmětem postupu před zahájením soudního řízení podle

článku 226 ES. Mimoto se na základě spisu nezdá, že tato nová právní úprava jako celek zachovala systém zavedený právní úpravou zpochybněnou během postupu před zahájením soudního řízení ani že ustanovení těchto dvou právních úprav jsou v podstatě totožná (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 10. ledna 2006, Komise v. Německo, C-98/03, Sb. rozh. s. I-53, body 27 a 28, jakož i uvedená judikatura).

64 V souladu s ustálenou judikaturou Soudní dvůr může i bez návrhu zkoumat, zda jsou splněny podmínky stanovené v článku 226 ES pro podání žaloby pro nesplnění povinnosti (rozsudek ze dne 1. února 2007, Komise v. Spojené království, C-199/04, Sb. rozh. s. I-1221, bod 20 a uvedená judikatura).

65 V tomto ohledu Soudní dvůr vždy u postupu podle článku 226 ES rozlišoval mezi fází před zahájením soudního řízení a fází soudního řízení a rozhodl, že postup před zahájením soudního řízení má zejména za cíl vymezení předmětu sporu s ohledem na případné předložení věci Soudnímu dvoru a pro zajištění toho, aby předmětem případného soudního řízení byl jasně vymezený spor (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 15. února 2001, Komise v. Francie, C-230/99, Recueil, s. I-1169, bod 31; ze dne 13. prosince 2001, Komise v. Francie, C-1/00, Recueil, s. I-9989, body 53 a 54; ze dne 10. prosince 2002, Komise v. Irsko, C-362/01, Recueil, s. I-11433, body 17 a 18, jakož i ze dne 5. června 2003, Komise v. Itálie, C-145/01, Recueil, s. I-5581, bod 17).

66 Stejně tak, stále v souladu s ustálenou judikaturou, předmět sporu takto vymezený v průběhu fáze před zahájením soudního řízení již nemůže být rozšířen nebo změněn návrhovými žádáními žaloby v průběhu fáze soudního řízení (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 29. září 1998, Komise v. Německo, C-191/95, Recueil, s. I-5449, bod 56; ze dne 9. listopadu 1999, Komise v. Itálie, C-365/97, Recueil, s. I-7773, bod 25, a ze dne 5. října 2006, Komise v. Německo, C-105/02, Sb. rozh. s. I-9659, body 47 a 48). Konečně se existence nesplnění povinnosti musí posuzovat vzhledem ke stavu, v němž se členský stát nacházel v době, kdy uplynula lhůta

stanovená v odůvodněném stanovisku, a změny, ke kterým došlo následovně, nemohou být Soudním dvorem brány v úvahu (viz rozsudek ze dne 18. ledna 2007, Komise v. Švédsko, C-104/06, Sb. rozh. s. I-671, bod 28).

67 Kdyby Soudní dvůr svůj přezkum rozšířil na právní úpravu dotčeného členského státu, která nebyla předmětem fáze před zahájením soudního řízení a byla poprvé uvedena v návrhových žádáních žaloby, z důvodů usnadnění dovolávaných Komisí při jednání k přednesu řečí, byl by postup stanovený autory Smlouvy v článku 226 ES zbaven svého obsahu, což by představovalo zneužití tohoto postupu. Přezkum Soudního dvora se tak v projednávaném případě bude týkat jedině ustanovení dotčené vnitrostátní úpravy platných v době uplynutí lhůty stanovené v odůvodněném stanovisku a v rozsahu, v němž jsou uvedena v žalobě dostatečně jasným způsobem umožňujícím výkon soudního přezkumu (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Komise v. Spojené království, bod 21).

68 Zaprvé se výtky Komise týkají čl. 18 A odst. 1 zákona 2682/1999, který stanoví, že vlastnictví nebo používání vozidla registrovaného v jiném členském státě na území Řecka osobou, která má obvyklé bydliště v Řecku, představuje trestný čin pašování, jehož důsledkem jsou zejména trestní sankce jako trest odnětí svobody vlastníka vozidla a zajištění vozidla.

69 V tomto ohledu je třeba uvést, že předmětná právní úprava trestně postihuje jednání spočívající ve vyhnutí se celním a daňovým ustanovením v oblasti používání motorových vozidel.

70 Dotčené sankce jsou totiž stanoveny pro případy, kdy osoby, které mají obvyklé bydliště v Řecku, používají vozidla registrovaná v jiném členském státě, tedy případy,

které se nacházejí mimo rozsah působnosti směrnice a jejichž účelem je ochrana daňových zájmů zkoumaného členského státu.

71 Skutečnost, že vnitrostátní zákonodárce pro určité jednání požaduje trestní stíhání, souvisí s hospodářskou a sociální situací zkoumaného členského státu a v projednávaném případě se zvláštní situací, pokud jde o zdanění motorových vozidel. V tomto ohledu je nesporné, že registrační daně jsou v Řecku velmi vysoké, což některé osoby může vést k tomu, aby tam používaly vozidla registrovaná v jiném členském státě, přičemž se v tomto státě snaží fiktivně vytvořit jakoukoli vazbu. Požadavky stíhání a prevence, jakož i ochrana daňových zájmů zkoumaného členského státu odůvodňují, aby tento stát stanovil přiměřené sankce (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Louloudakis, bod 70).

72 Pouhá skutečnost, že abstraktní vnitrostátní pravidlo za trestný čin označuje jednání spočívající ve vyhnutí se obvykle použitelným celním a daňovým ustanovením, tedy sama o sobě nemůže představovat nesplnění povinnosti. Soudní dvůr dospěl k závěru, jak vyplývá z výše uvedeného rozsudku Louloudakis, body 69 a 70, že požadavky stíhání a prevence mohou odůvodňovat, aby členský stát stanovil sankce na určité úrovni přísnosti, že však nelze vyloučit, že se tyto sankce mohou za určitých okolností ukázat nepřiměřenými. Otázka, zda používané sankce jsou přiměřené, nebo nepřiměřené, musí tudíž být posouzena vzhledem k sankcím skutečně použitým v projednávaném případě. Přezkum případů uvedených v bodě 48 tohoto rozsudku však neumožňuje dojít k závěru o nepřiměřeném charakteru skutečně ukládaných sankcí a Komise nepředložila jiné důkazy umožňující jiný závěr.

73 Tyto výtky tedy nejsou opodstatněné.

74 Zadruhé Komise uplatňuje, že v případech uvedených v čl. 18 A odst. 1 zákona 2682/1999 není zahájeno trestní stíhání, pokud dotyčné osoby uhradí uloženou daň a vzdají se opravných prostředků stanovených vnitrostátním právem proti aktu ukládajícímu uvedenou daň.

75 V tomto ohledu je třeba uvést, že směrnice za určitých podmínek procesním subjektům, které mají obvyklé bydliště v členském státě, přiznává právo používat v průběhu určitého období osobní vozidlo, v režimu dočasného osvobození od daní, na území jiných členských států.

76 Podle ustálené judikatury přitom zásada účinné soudní ochrany představuje obecnou zásadu práva Společenství a soudům členských států přísluší zajistit soudní ochranu práv, která procesním subjektům vyplývají z práva Společenství (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 13. března 2007, Unibet, C-432/05, Sb. rozh. s. I-2271, body 37 a 38, jakož i uvedená judikatura). Na základě této zásady Soudní dvůr uznal příslušnost vnitrostátního soudu k zajištění používání směrnice a ochrany práv, která z ní procesním subjektům vyplývají, tím, že se zejména určí místo obvyklého bydliště (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Louloudakis, body 57 a 70).

77 Předmětné vnitrostátní ustanovení může procesní subjekty zbavit účinné soudní ochrany vyžadované právem Společenství tím, že je vede k tomu, aby se za účelem vyhnutí se trestnímu stíhání vzdaly opravných prostředků zpravidla stanovených vnitrostátním právem. V důsledku toho jsou výtky Komise v tomto bodě opodstatněné.

78 Zatřetí Komise kritizuje peněžité sankce stanovené v čl. 18 A odst. 4 písm. d) zákona 2682/1999 v případě překročení šestiměsíčního období, během něhož je poskytnuta možnost využít dotčené osvobození od daní.

79 V tomto ohledu je třeba vzít v úvahu, že šestiměsíční období, během něhož je poskytnuta možnost využít osvobození od daní, je dostatečně dlouhé a že řecká vláda uplatnila, aniž by to Komise popřela, že v některých situacích jsou poskytována vstřícná opatření a prodloužení tohoto období. Tatáž vláda ještě uvedla, přičemž ani toto nebylo popřeno, že dodržování šestiměsíční hranice nemůže být kontrolováno striktně, neboť datum vjezdu vozidel na území Řecka již není evidováno, a že je tudíž v tomto kontextu nezbytná zvýšená prevence, což odůvodňuje stanovené pokuty jako přiměřený odrazující prostředek. Předmětné pokuty tedy nejsou nepřiměřené a nemohou představovat omezení svobod zakotvených Smlouvou.

80 Začtvrté je namístě mít za to, že finanční sankce stanovená v čl. 18 A odst. 4 písm. f) zákona 2682/1999 pro případ, kdy vozidlo, na něž se vztahuje dočasné osvobození od daní, je na území Řecka používáno neoprávněnou osobou, překračuje rozsah působnosti směrnice.

81 Stejně tak případ uvedený ve výše uvedeném ustanovení, tak jak jej zapáté uplatňuje Komise, kdy dotčené vozidlo je používáno neoprávněnou osobou, zatímco se, v době spáchání porušení, osoba oprávněná k osvobození od daní nenachází na území Řecka, překračuje rozsah působnosti směrnice.

82 Zašesté se výtky Komise týkají čl. 18 C odst. 1 zákona 2682/1999, který stanoví, že vedle uložení pokut jsou vozidla rovněž dočasně zajištěna a odstavena a jsou vydána po zaplacení pokut a případných dalších stanovených poplatků.

83 Toto opatření může oprávněnou osobu zbavit používání jejího vozidla v průběhu období, které může být dlouhé, zejména pokud jsou uložené pokuty napadeny soudní cestou. Soudní dvůr přitom již poukázal na význam, jaký má právo řídit vozidlo pro účinný výkon práv, která souvisejí s volným pohybem osob (rozsudek ze dne 29. února 1996, Skanavi a Chryssanthakopoulos, C-193/94, Recueil, s. I-929, bod 36). Toto opatření je tudíž nepřiměřené vzhledem ke sledovanému cíli, kterým je vybírání pokut, cíli, který může být dosažen prostředky, jež jsou více v souladu s právem Společenství, například složením jistoty. Tyto výtky jsou tedy opodstatněné.

84 Naproti tomu není opodstatněná kritika vznesená Komisí zasedmé, a to vůči čl. 10 odst. 5 zákona 2682/1999, který stanoví, že pokud vlastník vozidla dovezeného v celním režimu dočasného dovozu má své obvyklé bydliště v Řecku, může se vyhnout zaplacení dlužné registrační daně tím, že své vozidlo opětně dopraví mimo území Řecka. Toto opatření totiž dotyčné osobě poskytuje možnost, a dokonce výhodu a nemůže být považováno za odporující směrnici.

85 Nakonec Komise uplatňuje porušení článku 90 ES. Toto ustanovení ve svém prvním pododstavci stanoví zákaz většího daňového zatížení výrobků dovezených z jiných členských států než podobných výrobků domácích. Soudní dvůr měl nicméně za to, že skutečnost, že členský stát při stanovení obvyklého bydliště dotyčné osoby na svém území vyžaduje zaplacení registračního poplatku za vozidlo, nezávisle na tom, zda byl podobný poplatek již zaplacen v jiném členském státě, je v souladu s pravidly Společenství (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 16. června 2005, Komise v. Dánsko, C-138/04, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 13 a uvedená judikatura).

86 Druhý pododstavec článku 90 ES členským státům zakazuje na výrobky jiných členských států uplatňovat zdanění, jehož účinkem by byla nepřímá ochrana domácích výrobků. V tomto ohledu je třeba uvést, že na základě kritérií stanovených

judikaturou Soudního dvora (rozsudek ze dne 18. ledna 2007, Brzeziński, C-313/05, Sb. rozh. s. I-513, bod 27 a uvedená judikatura) Komise neprokázala, že předmětná vnitrostátní právní úprava může nepřímo ochraňovat domácí výrobky.

Ke třetí vytýkané skutečnosti

Argumentace účastníků řízení

87 Třetí skutečnost vytýkaná Komisí se týká čl. 12 odst. 1 písm. d) vyhlášky ze dne 1. března 1988, který stanoví, že osoby, kterým bylo odcizeno druhé vozidlo nacházející se v celním režimu dočasného dovozu v Řecku, jsou povinny uhradit registrační daň. Komise tvrdí, že toto ustanovení zavádí obecnou právní domněnku daňového podvodu, jelikož se předpokládá, aniž by v tomto ohledu byly k dispozici důkazy, že odcizené vozidlo zůstane v Řecku. Komise má za to, že situace, ve kterých existuje eventualita daňového podvodu, musejí být zkoumány případ od případu. Předmětné opatření je podle ní nepřiměřené vzhledem ke sledovanému cíli, totiž předcházení daňovým únikům, a zavádí nepřímé znevýhodňující zacházení vůči vozidlům registrovaným v jiném členském státě, v rozporu s článkem 90 ES.

88 Řecká vláda odpovídá, že v právu Společenství v případě odcizení výrobků, které se nacházejí v režimu osvobození od daní a za které nebyly uhrazeny daně, není stanoveno žádné osvobození od těchto daní. V tomto ohledu odkazuje na článek 14 směrnice Rady 92/12/EHS ze dne 25. února 1992 o obecné úpravě, držení, pohybu a sledování výrobků podléhajících spotřební dani (Úř. věst. L 76, s. 1; Zvl. vyd. 09/01,

s. 179), podle kterého v případě ztráty nejsou spotřební daně uhrazeny u výrobků nacházejících se v režimu s podmíněným osvobozením od daně, pouze pokud ztráty těchto výrobků lze připsat nepředvídatelné události nebo vyšší moci a když příslušné orgány mohou ověřit, že tyto výrobky jsou definitivně ztraceny. Ve všech dalších případech, a zejména v případě odcizení musejí být tyto daně uhrazeny.

89 V projednávaném případě, v případě odcizení, vozidlo není nenávratně ztraceno, nýbrž používáno jinou osobou. Registrační daň tudíž musí být uhrazena. Směrnice ostatně žádné trvalé osvobození od daní v případě odcizení neupravuje.

90 Řecká vláda konečně uvádí, že jednak skutečnost, že zaplacení registrační daně je vyžadováno, pouze pokud téže osobě bylo odcizeno druhé vozidlo, pro něž je využíváno dočasné osvobození od daní, a nikoli již v případě prvního odcizení, představuje projev vstřícnosti vůči okradené osobě a že zároveň odcizení představuje velmi časté riziko, které by mělo být kryto pojišťovnami, a nikoli veřejnou mocí.

Závěry Soudního dvora

91 Je třeba uvést, že směrnice členským státům ukládá za určitých okolností poskytnout osvobození od daní pro dočasné používání, v průběhu přesně vymezeného časové období, dopravního prostředku registrovaného v jiném členském státě osobou, která má obvyklé bydliště rovněž v jiném členském státě než ve zkoumaném státě.

92 Přiznání tohoto osvobození od daně podléhá zejména podmínce, vyjádřené v čl. 3 písm. a) a b) směrnice zcela jednoznačně, že osoba oprávněná k tomuto osvobození od daní používá dopravní prostředek, na který se toto osvobození vztahuje, k soukromému použití, přičemž uvedený dopravní prostředek nemůže být v členském státě dočasného dovozu nikomu postoupen ani pronajat ani zapůjčen osobě s bydlištěm v daném státě. Směrnice tak klade důraz na úzkou vazbu mezi osobou oprávněnou k dočasnému osvobození od daní a vozidlem, na něž se toto osvobození vztahuje.

93 Odcizení vozidla, na něž se uvedené osvobození od daní vztahuje, a důsledky, které z tohoto odcizení vyplývají, nejsou směrnicí upraveny.

94 Ve směrnici však není obsaženo nic, co by naznačovalo, že může být podložen závěr, že záměrem směrnice bylo rozšíření osvobození od daní, a v důsledku toho omezení daňové svrchovanosti členských států v situacích, kdy vazba mezi osobou oprávněnou k osvobození a vozidlem, na něž se osvobození vztahuje, je přerušena, a zejména v případě odcizení, kdy je velmi pravděpodobné, že vozidlo je nadále používáno na území dotyčného členského státu a řízeno osobou nemající žádný vztah k osobě oprávněné k osvobození od daní. Takový případ není směrnicí upraven a spadá do nařizovací pravomoci členských států.

95 Za těchto okolností a vzhledem ke skutečnosti, že Komise neuplatňuje jiná ustanovení práva Společenství, nelze nesplnění povinnosti určit.

96 Předmětné vnitrostátní opatření neodporuje ani článku 90 ES vzhledem k úvahám Soudního dvora uvedeným v bodech 85 a 86 tohoto rozsudku.

97 S ohledem na výše uvedené je tedy třeba konstatovat, že Řecká republika tím, že stanoví:

— v článku 18 A odst. 1 zákona 2682/1999, že v případě, že osoba, která má obvyklé bydliště v Řecku, vlastní nebo používá na území Řecka vozidlo registrované v jiném členském státě, se zpravidla stanovené trestní stíhání nezahájí, pokud dotyčná osoba uhradí uloženou registrační daň a současně se vzdá opravných prostředků stanovených vnitrostátním právem proti aktu ukládajícímu uvedenou daň, a

— v článku 18 C odst. 1 téhož zákona, že v případě uložení pokuty jsou vozidla rovněž dočasně zajištěna a odstavena a jsou vydána po zaplacení pokut a případných dalších stanovených poplatků,

nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají ze směrnice.

98 Žaloba se ve zbývající části zamítá.

K nákladům řízení

99 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch,

požadoval. V souladu s odst. 3 prvním pododstavcem téhož článku může Soudní dvůr nicméně rozdělit náklady nebo rozhodnout, že každý z účastníků řízení ponese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch nebo pokud jsou k tomu dány výjimečné důvody. Jelikož Komise i Řecká republika neměly částečně ve věci úspěch, je namístě rozhodnout, že ponesou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Řecká republika tím, že stanoví:

— **v článku 18 A odst. 1 zákona 2682/1999, že v případě, že osoba, která má obvyklé bydliště v Řecku, vlastní nebo používá na území Řecka vozidlo registrované v jiném členském státě, se zpravidla stanovené trestní stíhání nezahájí, pokud dotyčná osoba uhradí uloženou registrační daň a současně se vzdá opravných prostředků stanovených vnitrostátním právem proti aktu ukládajícímu uvedenou daň, a**

— **v článku 18 C odst. 1 téhož zákona, že v případě uložení pokuty jsou vozidla rovněž dočasně zajištěna a odstavena a jsou vydána po zaplacení pokut a případných dalších stanovených poplatků,**

nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají ze směrnice Rady 83/182/EHS ze dne 28. března 1983 o osvobození od daní, které platí v rámci Společenství pro dočasný dovoz některých dopravních prostředků.

2) Žaloba se ve zbývající části zamítá.

3) Komise Evropských společenství a Řecká republika ponesou vlastní náklady řízení.

Podpisy.